

Bilag til Bet. o. Lovf. om Opførelse af en Møntbygning.

Grunden til, at Udmøntningen af 10 Ører ikke kunde paabegyndes, førend Jernudmøntningen var færdig, skyldtes dels Pladsforholdene paa Mønten, idet Jernet først maatte have til Side, dels at Jernet ved Henliggen vilde blive ødelagt af Rust.

Den Stigning i Produktionen af Skillemønt, der har været i de senere Finansaar, tyder heller ikke paa, at Møntudmøntningerne har trukket i Langdrag — jfr. saaledes, at der i Finansaaret 1918—19 fremstilledes i alt ca. 20¼ Mill. Stkr. Mønt, hvoraf over 2 Mill. Stkr. 25 Ører og over 5 Mill. Stkr. 10 Ører (alle Sølvmønter), i Finansaaret 1919—20, hvor Tilførselsforholdene havde bedret sig betydeligt, ialt ca. 33,4 Mill. Stkr. Mønt, hvoraf 9,3 Mill. Stkr. 25 Ører og 10½ Mill. Stkr. 10 Ører, i Finansaaret 1920—21 indtil 31. December 1920 i alt ca. 4,9 Mill. Stkr. 25 Ører og 6,4 Mill. Stkr. 10 Ører (alle Nikkel), der er afleverede til Nationalbanken i Løbet af 6 Maaneder. Trods denne stærkt forøgede Produktion af Skillemønt har Begæret efter saadan Mønt ikke tilnærmelsesvis kunnet tilfredsstilles og vil ikke kunne tilfredsstilles, medmindre i hvert Fald en Prægmaskine til anskaffedes, men til Opstilling af en saadan findes aldeles ingen Plads i den gamle Mønt.

At Forarbejderne til Nikkelmøntningen har trukket urimeligt længe ud, kan heller ikke indrømmes. Loven om Nikkelmønterne er af 1. Maj 1920 og indeholder Bemærkning om, at den først træder i Kraft efter Vedtagelsen af Tillægskonventionen til den skandinaviske Møntkonvention. Under 9. April 1920 bemyndigede Finansministeriet — paa Indstilling af Mønten — denne til at indkøbe et Parti Nikkelstrimler; Leveringen af Nikkelstrimlerne begyndte imidlertid først 31. Juli 1920, skønt der fra Møntens Side var gjort alt for at fremskynde en hurtigere Levering. Den 8. Juli 1920 beordredes Mønten af Finansministeriet til i Henhold til den kgl. Resolution af 5. Juli 1920 at udmønte Nikkelmønter, og samme Dag, altsaa den 8. Juli, modtog Nationalbanken 1 200 000 Stkr. af de nye Nikkelmønter fra Mønten, der allerede den 26. April 1920 var gaaet i Gang med Prægning af Nikkel 25 Ører af Plader fremstillede paa Mønten af Raametallerne Nikkel og Kobber.

Grunden til, at der i Henhold til Bemyndigelse fra Finansministeriet af 9. April 1920 bestiltes Nikkelstrimler i Stedet for Nikkelplader, færdigt forarbejdede til Justering og Prægning paa samme Maade, som der altid til Udmøntning af Kobberpenge blev købt færdige Bronzeplader, var den, at man paa det nævnte Tidspunkt, hvor Forslaget angaaende Nikkelmønterne endnu ikke var forelagt nogen af de 3 nordiske Landes lovgivende Forsamlinger, ikke kunde vide, om Forslaget vilde blive vedtaget uændret, og at man ved Indkøb af Strimler sikrede sig at kunne anvende det indkøbte Materiale, selv om Størrelserne paa de foreslaaede Møntstykker ændredes. Hertil kommer, at Leveringstiden, hvis Mønten havde overladt det til vedkommende Fabrikker at fremstille de til Prægningen færdige Plader, var blevet mindst 1 Maaned længere, hvorhos Bestillingen af Pladerne ikke kunde have været foretaget paa et saa tidligt Tidspunkt som Bestillingen af Strimlerne; Omdannelsen i Mønten af Strimlerne til Plader kunde foretages paa langt kortere Tid, end de færdige Plader kunde leveres af Fabrikkerne. Ved det af Mønten foretagne Indkøb indvandt Staten Fortjenesten paa Nikkelmønt i April Kvartal 1920 paa 288 000 Kr. og tillige mindst 500 000 Kr. af den i Juli Kvartal paa samme Møntning indvundne Fortjeneste, som i alt beløb sig til 982 000 Kr.

Til Guardeinens Bemærkninger under Punkt 3. til det i Bemærkningerne til Lovforslaget om en Møntbygning anførte, at Skorstenstrækket er for svagt og Ventilationen saa daarlig, at Arbejdet i Møntens Lokaler kan være sundhedsfarligt, udtaler Møntmesteren, at det sundhedsfarlige ved Arbejdet ligger i det daarlige Skorstenstræk og i det umulige i at afhjælpe dette Forhold ved en Ventilation; hvis den daarlige Luft nemlig ved en kraftig Sugning fjernes fra Smelteriet, vil der i Lokalet opstaa Undertryk, som i Forening med Underblæsten under Smelteovnens Rister og det svage Skorstenstræk bevirker, at Kulosen fra Ovnene gaar ud i Lokalet og forgifter Luften. Dette indsaa afdøde Afdelingsingeniør Nobel, efter at han havde udarbejdet det af Møntguardeinen omtalte Forslag, og det var paa Ingeniør Nobels Anmodning, at Finansministeriet henlagde Forslaget.

Med Hensyn til Møntguardeinens Bemærkninger under Punkt 4. til Udtalelsen i Lovforslagets Bemærkninger om, at der ved Anvendelse af Oliefyring afhjælpes forskellige Ulemper, anfører Møntmesteren, at der ved Oliefyringen er den store Fordel, at man er uafhængig af Skorstenstrækket, og den nu opstillede Olieovn fungerer ud-